

[Poul Sørensen.]

virkelig finder en afklaring sted. Og jeg gentager, at dette altså er baggrunden for, at vi har villet lægge problemerne frem til offentlig beskuelse.

Jeg vil gerne minde det høje ting om den debat, der fandt sted her for nogle få måneder siden, en drøftelse, der klart aftegnede, hvorledes flertallet i denne sal ser på tingene. Jeg tænker selvfølgelig på H. og K.s arbejdsløshedskasseproblem i forbindelse med de dispositioner, som finansministeren havde foretaget. Jeg minder også det høje ting om, at denne sag allerede havde fundet sin afgørelse på et tidspunkt, da den slet ikke var prøvet overfor det høje ting. Inden folketinget kunne udtale sig om sagen, blev den ved et magtbud, kan jeg sige, fra den højtærede statsministers side forsåvidt taget af dagsordenen. Man erkendte, at man var i mindretal i det spørgsmål, det drejede sig om, nemlig pligten for de pågældende til at være medlem af arbejdsløsheds-kassen.

Så kom den sag frem, som har givet anledning til denne debat, Aarhussagen, hvor en funktionær i Aarhus kommune blev afskediget. Der er ingen grund til her i enkeltheder at forsøge at gennemgå sagen. Der er vel ting i den, der ikke ligger ganske afklaret endnu, men vi mødte altså sagen på den måde, at funktionæren havde opfyldt den betingelse — eller i hvert fald den moralske betingelse — som man påberåbte sig hun havde, nemlig at være medlem af arbejdsløsheds-kassen, men havde nægtet at melde sig ind i fagorganisationen. Jeg mener at have lov til at sige — i hvert fald ser jeg således på sagen — at det er artige ting, der kommer frem, når man læser den korrespondance, der har fundet sted, og ser, hvorledes fagorganisationen optrådte med en fast hånd — det tør man i sandhed sige. Der var ingen tvivl om, hvem der skulle bestemme her. Det var fagforeningen, ikke arbejdsgiveren, der i dette tilfælde var en af landets største kommuner.

Der foreligger også om denne sag oplyst så meget, føler jeg i hvert fald, at man

kan slå fast, at funktionæren havde passet sit arbejde tilfredsstillende, og fra mange funktionærer foreligger der også udtalelser om, at det arbejde, som den pågældende afdeling skulle udføre, gik roligt og støt. Men så sker der det, at fagorganisationens pres bliver så stærkt, at den pågældende rådmand i magistraten i Aarhus afskediger funktionæren. Hun er, som det udtrykkes, uegnet til at finde beskæftigelse indenfor kommunen, hvorefter hun nu altså er i den situation, som vi alle kender: i opsagt stilling med den begrundelse, jeg her kort har givet en fremstilling af.

Det ærede medlem hr. Fanger har rejst spørgsmålet her i tinget overfor kommunernes minister (sp. 2609 ff.), og jeg må erkende, at jeg fandt, at det var en interessant meningsudveksling, der dengang fandt sted, interessant ved den usikkerhed og det indpakkede svar, som den højtærede indenrigsminister gav fra tingets talerstol. Der blev stillet et tillægsspørgsmål, og det er forsåvidt dette tillægsspørgsmål, vi fører videre under denne debat: om den højtærede indenrigsminister ville imødekomme vore ønsker ved at skaffe lovhjælp for, at afskedigelser af denne art og på denne baggrund ikke i fremtiden kan finde sted. Indenrigsministeren gav et benægtende svar, og derfor er det nødvendigt, at vi nu i dag går videre med sagen og klart motiverer overfor det høje ting, hvad vi vil opnå; vi får forhåbentlig klart at vide, hvorledes den høje regering og regeringspartiet bedømmer det ønske, vi har fremsat.

Jeg tror, jeg har lov til at henlede det høje tings opmærksomhed på, at man fra adskillige sider har udtalt sig i denne sag, og jeg lægger såre megen vægt på, at en så indflydelsesrig og anerkendt person som købstadforeningens formand, borgmester Woldhardt Madsen, har udtalt sig i sagen, således som han har gjort det, og forsåvidt taget afstand fra den disposition, som fagorganisationen ved den pågældende rådmand i Aarhus har truffet overfor denne funktionær. Jeg kunne citere — det skal